

நாங்கள் எங்கள் வரலாற்றை எழுதவில்லை. பாரம்பரியம் என்பது பேச்சோடு நின்று விடுகிறது. நாங்கள் எதையுமே பேணிப்பாதுகாப்பதில்லை. மன்னன் சாஜஹான் காலையில் என்ன உணவு அருந்தினான் என்று தொடங்கி அத்தனையும் பதிவு செய்யப்பட்டன என்று ஒரு பத்திரிகையாளரான நன்பர் சொன்னார். அந்தளவு இல்லையென்றாலும் எங்கள் வாழ்வு, எங்கள் மக்கள், எங்கள் கலைஞர்கள் பற்றிய தகவல்கள் சேகரிக்கப்படவேண்டும். பதிவு செய்யப்படவேண்டும்.

அரியாலை மக்களால் ஒவ்வொரு சித்திரைப் புத்தாண்டு தினத்தன்றும் சுதேசி திருநாட்ட கொண்டாட்ட விழா கோலாகலமாக நடாத்தப்பட்டு வருகிறது. 1919இல் ஆரம்பிக்கப் பட்ட இவ்விழா இம்முறை 92 ஆண்டு நிறைவே எட்டியுள்ளது. சுதேசிய திருநாள் என்றால் மாவிலை, தோரணம், சோடனைகள், புத்தாடைகளாக ஊரே கலகலப்பாக இருக்கும். புத்தாண்டு தினத்திற்கு ஒரு மாதம் முன்னதாகவே கலை, விளையாட்டு, நாடகப் போட்டிகள் என்று விழா கலைக்கட்டத் தொடங்கி விடும். கிராமிய சம்பாசனம், தாச்சி போன்ற சுதேசிய விடயங்களும், விசேட விழாக்களின் போது அகில இலங்கை நீதியிலான நாடகம், மரதன், சைக்கிளோட்டம் போன்ற போட்டிகளும் இடம்பெறும்.

பொன்னிழாவின் போது தமிழகத்தில் இருந்து சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சிவநானம் அவர்கள் வரவழைக்கப்பட்டுச் சிறப்புரை ஆற்றியதும், வெறவிழாவின் போது மாட்டுவண்டிச் சவாரி, வாண வேடிக்கை என்பன நடைபெற்றதும் மன்னின் மறக்கமுடியாத நிகழ்வுகள்.

சுதேசிய விழாவின் இறுதிநாளில் பகல் மெய்வல்லுனர் போட்டிகளும், இரவில் பிரமாண்டமான கலைநிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெறும். கலைநிகழ்ச்சியில் பிரதானமாக ஊர்க்கலைஞர்கள் பங்குகொள்ளும் நாடகம் நடைபெறும். இந்நிகழ்ச்சியின் போது ஊர்க்களால் மட்டுமின்றி, அயல் கிராமத்து மக்களாலும் மைதானம் நிரம்பி இருக்கும்.

இவ்வாறன புகழ் பூத்த சுதேசிய விழாவின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் பிறந்து, விழாவின் பிரதான நாடகங்களில் நடித்தும், தொடர்ந்து நாடகங்களின் பின்னணியில் இருந்து செயல் பட்டும் வந்த ‘விதானையார்’ என்று பொதுவாக எல்லோராலும் அறியப்பட்ட பெரும் கலைஞர் சண்முகராசா அவர்களைப் பற்றி எழுதுவது பெருமையாக இருக்கிறது.

அரியாலை ஆகிய இடங்களில் சிறப்பாகத் தொழில்புரிந்து 1979இல் இளைப்பாரினார்.

இவரது கலைவாழ்வு கல்லூரி நாடகளில் 15வது வயதிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது. அரியா-

லையூர் அண்ணாவியார் சபாபதி அவர்களின் நெறியாள்கையில் மேடையேறிய ‘குமணன்’ நாடகத்தில் படினாக வேடமேற்றதே முதல் நாடகப் பிரவேசமாகும். 1938இல் அரியாலை ஸ்ரீபாவதி வித்தியாசாலையில் மேடையேறிய ‘குந்தாப்பிரியா’ என்ற நாடகத்தில் பெண் பாத்திரம் ஏற்று நடித்தார். பெரும்கலைஞர் என்கு பதிவு செய்வது மட்டுற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இந்த நோக்குடன் “தாய்வீடு” பத்திரிகை எங்கள் ஈழத்து மண்ணின் கிராமங்களில், ஊர்களில் வாழ்ந்த பிரபலமடைந்தவர்களுடன், தெரியப்படாமல் போய்விட்ட எங்கள் கலைஞர்களைப் பற்றியும் எழுதும்படி வேண்டுகோள் விடுக்கிறது. கட்டுரைகளை சுருக்கமாக, எழுதி அனுப்புக்கள். களம், ‘தாய்வீடு’ தரக்காத்திருக்கிறது. கருத்து உங்களுடையது. கட்டுரைகளை செதுக்கி சொற்சித்திரங்களாக்கும் பொறுப்பு எங்களுடையது.

K.S. பாலச்சந்திரன்

தனது 30வது வயதில் கிராமசேவகர் தொழிலிருந்து இளைப்பாறிய பின்னர் அவரது கலைவாழ்வு புதிய வீச்சுடன் வேறு ஒரு திசையை நோக்கிப் பயணிக்கத் தொடங்கியது. பள்ளிப் பராயத்தில் புல்லாங்குழலில் ஏற்பட்ட அவரது ஆசை அறுபதாவது வயதில் கை கூடியது.

புல்லாங்குழல் வித்துவான் அரியநாயகம் அவர்களிடம் புல்லாங்குழல் வாங்கச் சென்ற சண்முகராசா அவர்கள், அவரிடமே மாணவ-

- ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன் -

ஊகச் சேர்ந்து கொண்டார். அசர சாதகம் மூலம் இரண்டு வருடங்களில் ஜந்தாம் தரத்தை எட்டிய இவர் பெரிய இராகங்களைக் கற்றன வளத்துடன் வாசிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றார். இரு வருட முடிவில் ஆசிரியர் அமராகிவிட சங்கத்துழைணம் ச.பாலசிங்கம் அவர்களை இரண்டாவது குருவாக ஏற்று நிறையக் கற்று முன்னேறினார். இவரது புல்லாங்குழல் இசை அரங்கேற்றும் 1986இல் அரியாலை சித்திவிநாயகர் ஆலய தேர் உற்சவமன்று திரு. S.T. பத்மநாதன் அவர்கள் தலைமையில் நிகழ்ந்தது.

இதன் பின்னர் நல்லூர் அண்ணாமலை இசைக் கலை மன்றத்திலும், கதவாகினி இசைக்கல் லூரியிலும் சில காலம் புல்லாங்குழல் ஆசிரி-

கலைஞரானச்சுடர் வே.க. சண்முகராசா

அதிலும் ஒரு நாடகக் கலைஞராக மட்டுமல்லாது ஹார்மோனியம், மிருதங்கம், கெஞ்சிரோ போன்ற வாத்தியங்களில் தேர்ச்சி பெற்றும், மல்யுத்தக் கலை பயின்றும், பின்னாளில் புல்லாங்குழலை முறைப்படி கற்று அரங்கேற்றும் செய்தும் கலையின் பல பரிமாணங்களைத் தொட்ட ஒரு மாபெரும் கலைஞரை சண்முகராசா அவர்களைப் பற்றி எழுதுவது பெருமையாக இருக்கிறது.

தொன்னாறு வயதைத் தொடும் நிலையிலும் தன் வேலைகளைத் தானே செய்து கொண்டு, மைது மண்ணின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சைக்கிளில் பயனித்து வரும் எங்கள் வரலாற்றின் பெரும்பகுதியை அறிந்த பெரியவர் சண்முகராசா அவர்களுடனான ஆபூர்வமான தொலைபேசி உரையாடல்களும், அவரின் அற்புதமான ஞாபக சக்தியும் ஆசிரியப்படவைக்கின்றன.

சண்முகராசா அவர்கள் தனது ஆரம்பக் கல்லியை ஸ்ரான்லிக் கல்லூரியிலும், உயர்கல்லியை பரி.யோவான் கல்லூரியிலும், கோப்பாய் கிரிஸ்தவவைக்கல்லூரியிலும் கற்றார்.

இந்து சபையின் ஆங்கில ஆசிரியராகத் தெரிவான இவர் நினைவாதீவு கணேச வித்தியாலையும், காங்கேசந்துறை போயிட்ட சராஸ்வதி வித்தியாலையும், நெடுந்தீவு செல்லம்மா வித்தியாலையும் ஆகிய பாடசாலைகளில் ஆங்கில ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

பின்னர் கிராம அதிகாரியாக பதவியேற்ற இவர் 1963இலிருந்து கிராம சேவகர் (விதானையார்) ஆக நல்லூர், வண்ணார்பண்ணை, கிளாவி,

சிவஞானபோதம் அவர்கள் நெறியாள்கையை செய்த இந்நாடகத்தில் ஜ.எஸ் சண்முகநாதன், ச.சிற்றுப்பலம், ம.இராமநாதன், ச.தும்பாபிள்ளை, ச.கனகவிளக்கம் ஆகியோரும் நடித்திருந்தனர். இந்நாடகம் மூலம் சேகரிக்கப்பட்ட பணம் அரியாலை சித்திவிநாயகர் ஆலய சூரன் வாகனம் செய்வதற்குப் பயன்பட்டது.

1941இல் 22வது அரியாலை சுதேசிய திருநாளின் போது மேடையேறிய சுபத்திரா அருச்சனா நாடகத்தில் இவர் கிருஷ்ணாகாத் தோன்றினார். இந்நாடகத்தில் ச.க.கணேச அருச்சனாகவும் ம.இராமநாதன் சுபத்திரையாகவும் நடித்திருந்தனர். 6 மாதகாலமாகப் பழகிய இந்நாடகத்தை சிவஞானபோதம் நெறியாள்கை செய்திருந்தார்.

1942இல் மேடையேறிய ‘சத்தியவாணி’ என்ற நாடகமே அரியாலையில் முதன் முதலாக நடிக்கப்பட்ட சமூக நாடகமாகும். இதில் சண்முகராசா அவர்களுடன் ச.க.கணேச, அருச்சனாகவும் ம.இராமநாதன் சுபத்திரையாகவும் நடித்திருந்தனர். இந்நாடகத்தை சேர்ந்து, பெண் பாத்திரம் ஏற்று நடித்தார்.

சன்முகராசா அவர்கள் நாடகக் கலைஞராக மட்டுமல்லாது வர்ணங்கள் தீட்டுவதிலும் வல்லவராக மினிர்ந்தார். 73இல் அரியாலை சித்திவிநாயகர் ஆலய கோபுரச் சிற்பங்களுக்கு ஏனைய ஓவியர்களுடன் சேர்ந்து, பின்னர் ஆலயத்தின் அனைத்து வாகனங்களுக்குத் தன்னந்தனியாகவும் வர்ணங்கள் தீட்டியதை நான் நேரில் பார்த்திருக்கின்றேன். இவரது தந்தையார் கணபதியின் அனைத்து வாகனங்களுக்குத் தன்னந்தனியாகவும் ஒரு சிற்பக்கலைஞர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலகட்டத்தில் நாடகங்களுக்கு ஹார்மோனியம் வாசிக்கும் அளவுக்கு தேர்ச்சி பெற்ற இவர், மிருதங்க வித்துவான் அரியாலையூர் பா. கிருபாகரனிடம் மிருதங்கம், கெஞ்சிரோ போன்ற வாத்தியங்களையும் வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டார். தன்னை விட 40 வயது குறைந்தவரைக் குருவாக ஏற்கின்ற பக்குவழும், பண்பும் சண